

DXXV

No fa gaire llegíem Michelet a propòsit de l'afer dels emmetzinaments en temps de Lluís XIV i en especial la memòria de la gran emmetzinadora, marquesa de Brinvillers. Es un sentiment de por i de repugnància el que es desvetlla en as-sabentar-se de la crueltat i el cinisme que emprava la marquesa per a desfer-se del seu pare, així com dels seus germans. Durant mig any, la Brinvillers vetllà al capçal del llit on jeia el seu pare moribond, prodigant-li tota mena de cuidados amb una escrupulositat i paciència extraordinàries que causaven l'admiració dels metges i edificaven els circumstants.

Però durant també aquest mig any, la marquesa anava matant el seu pare amb el verí que finalment el portà a la tomba. En realitat, la monstruosa dona es desfeia així de la vigilància paterna i assajava els productes de l'alquímia del seu amant Sante-Croix.

Lluís XIV hagué esment a la fi d'aquesta trifulga horripilant i creà la «Cambra ardent», una mena de tribunal especial per a esbrinar l'afer, amb la disposició d'arribar a les últimes derivacions de la responsabilitat, per altes que fossin les persones. Llavors es posà a la llum del dia la podridura de l'aristocràcia en aquella cort esplendent que meravellava el món. El tràfec de les metzines, arribava a indrets insospitats; es descobrien complicitats insospitades i la «Cambra ardent», per raons d'Estat, va haver de limitar les seves activitats. Madame de Montespan, l'amiga del rei, potser en sabia alguna cosa d'aquest atur forçat de la «Cambra ardent».

Aquest episodi i el del collar de diamants en temps de Maria Antonieta, foren el suport més eficaç de la Revolució. El poble, per l'esclat que tingueren els susdits esdeveniments, hagué esment que l'or era llautó, i que sota la màscara de la virtut floria el vici més abjecte, i tothom sap on arribà la Revolució.

Avui, entre els estaments diplomàtics reïx la trama bruta de felonies i intransigències, d'apetits de dominació i absolutisme. Alerta, poble! Una guerra es fa cada dia més possible. Alerta nacions! En esclatar una guerra, pot desencadenar-se quelcom pitjor que la guerra. Seny! Precisa tenir molt seny!

L'ALTRE

Granollerí: Subscriu-te a LA GRALLA

Al servei del poble

A Catalunya el periodisme ha estat el mitjà més eficaç per a facilitar el coneixement de la personalitat nostrada. Fora de les columnes de la premsa, no ha pogut fer-se conèixer cap valor, ja sigui literari, científic o artístic. L'acceptació a les columnes d'un diari, d'una signatura que esmerci les seves activitats en qual-sevol branca de la vida, és el millor reclam.

El diari ha servit de palanca per a fer conèixer aquests valors, però també n'ha produït de propis. I avui ens plau de remarcar l'èxit més destacat d'un d'aquests—Domènec de Bellmunt,—un valor format al compàs de les linotips, de les inquietuds per a guanyar-se la vida i del llàpis vermell que tira al cove el dalit d'uns minuts o potser d'unes hores.

Domènec de Bellmunt és el periodista més «castís» —valgui l'expressió— que s'ha format a Catalunya. Un periodista cent per cent, que pesca l'emoció de cada instant, però sempre amb un regust netament casolà. Com Pla, Xammar, «Paco» Madrid i altres, ha conegut i viscut d'aprop el truculent i emotiu periodisme francès, però d'ell solament n'ha agafat la brometa lleugera dels moments que no hi ha cap preocupació a casa nostra.

L'hem vist lluitar amb una tenacitat meravellosa i constant contra tots els caciquets de les comarques, especialment de l'urgellesa. L'hem vist indignar-se contra una vexació injusta als humils, i iniciar campanyes en pro dels desvalguts, i l'hem vist també erigir-se en campió dels propagandistes dels nostres valors, representats en persones de la més vària classe i categoria, i en aquest darrer cas el veïem com ha donat a la publicitat dos llibres. Primer, «Figures de Catalunya»; després, «Homes de la terra», que formen un veritable film a través del qual desfilen, ben perfilades i amanides amb gràcia, les persones de més relleu de Catalunya en el que va de segle: periodisme, art, literatura, esports...

I aquestes figures, sota la mirada optimista i de «bon noi» de Domènec de Bellmunt, se'ns fan familiars; ens identifiquem amb elles, en coneixem dites, malifetes, ambicions, èxits... Tot plegat no és altra cosa que el tros més viu de l'ambició catalana.

Nosaltres voldríem que Domènec de Bellmunt, quan tingui unes hores de lleure, es posés barbata, es deixés la cabellera i es dedicés a biografar els senyors Pich i Pon, Jover i Nonell, Vargas, etc. Ens donaria a conèixer uns altres valors de la vida nostrada, i, per què no?, amb molta més ambició que els primers, sinó que d'una altra mena.

DELFI BONET

Els aficionats de La Unió Liberal

Ens sembla que alguna altra vegada ja hem expressat el nostre parer optimista sobre l'actual joventut granollerina. Amb tot, no ens dol de recaure-hi perquè mai no trobarem res tan bo de dir com una favorable opinió envers els nostres semblants.

També ens hi decanta el patriotisme, encara que això no gosavem dir-ho per por de mal semblar, ja que el patriotisme granollerí ha anat tants cops en doina pels escenaris dels mitings en vigílies d'eleccions, que temem fer sospitar a la gent que venim a donar gat per llebre.

Sempre hem cregut que la grandesa futura de Granollers—com la de tota altra població—no rau en la grandària dels seus límits ni en la densitat del seu veïnatge, sinó en la qualitat dels seus habitants. La millora del nostre jovent ens obre, doncs, el cor a l'esperança més que totes les promences dels polítics.

Aquesta és una realitat falaguera que palpem a cada pas. I, cosa més falaguera encara: aquest jovent d'ara reserva les seves millors energies, no pas per a rebre'n un profit material, sinó simplement per l'afany d'excel·lir, pel gust senyorivol de fer art i també per la joia inestimable de lliurar-se de ple al propi temperament. Intel·ligència, sensibilitat i desinterès: heus aquí el bell quadre que ens sembla albirar des del nostre lloc d'observació.

Permeteu-nos avui aquest desfogament, que ha vingut a tomb per les representacions teatrals que l'elenc artístic de La Unió Liberal acaba de donar. Es un conjunt admirable que ens aferma en la nostra opinió sobre el jovent actual. A la llista dels pintors, escriptors, escultors i homes d'estudi juvençans, hi afegim aquests intèrprets notabilíssims del nostre teatre català.

I del nostre teatre granollerí; perquè ens serà difícil d'oblidar la interpretació donada a «La dona verge», de Fontdevila — granollerí predilecte — per una colla de granollerines i granollerins, capaç d'embruixar-nos amb el seu art.

XIXU

Granollerí: Anuncia a LA GRALLA